

Poesia

Josep Carner

Ostende, 31 desembre 1949

Benignament fina l'any, amb peresa.
Sota una boira, dels somnis despresa,
faig, a l'atzar, un semblant de camí,
alliberat de record i destí.

Relleus, colors s'apaivaguen, més tímids.—
Un rastre angèlic, un vel matiner
fa fonedissa la petja dels límits
en cel i mar, en arbreda i carrer.

Tel irreal, imagina d'emprendre
algun consol per a humils decebuts;
gris com l'argent, més lleuger que la cendra,
manyagues fa les cruels certituds.

Ara, als vells arbres, desertes despulles,
mirant de lluny, no se sap si hi ha fulles;
darrera els vidres, de negres caients,
potser tornaren mirades absents.

Benignament fina l'any, amb peresa.
Sota una boira, dels somnis despresa,
faig, a l'atzar, un semblant de camí,
alliberat de record i destí.

Ah, si passades les ombres més denses,
trobés encara aquest vel matiner,
i, tot vagant, mig veiés les parences,
mai no temut d'ésser boira també!